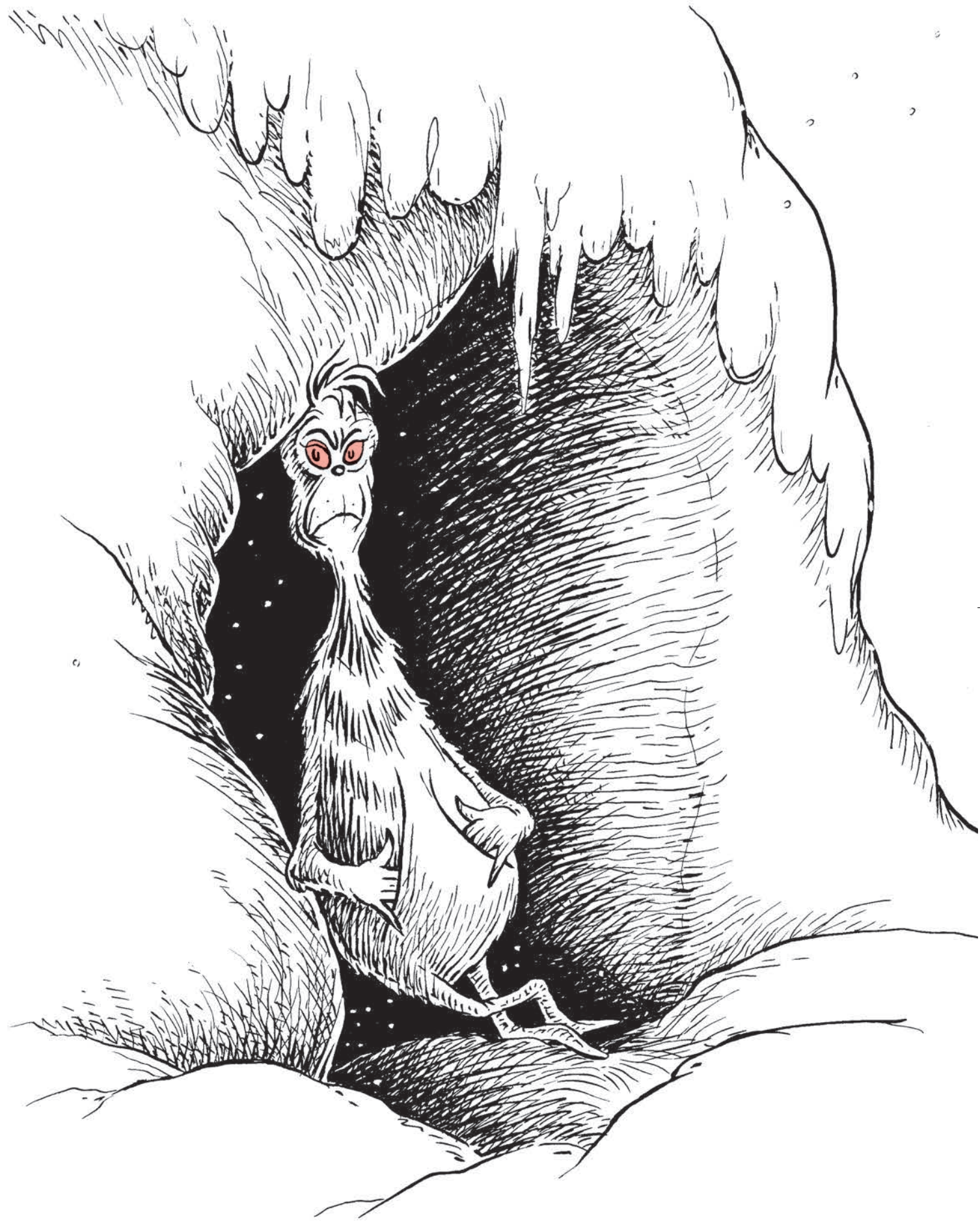

Vianoce
rád mal každý *Hu*
z *Humna* – tej slávnej obce.

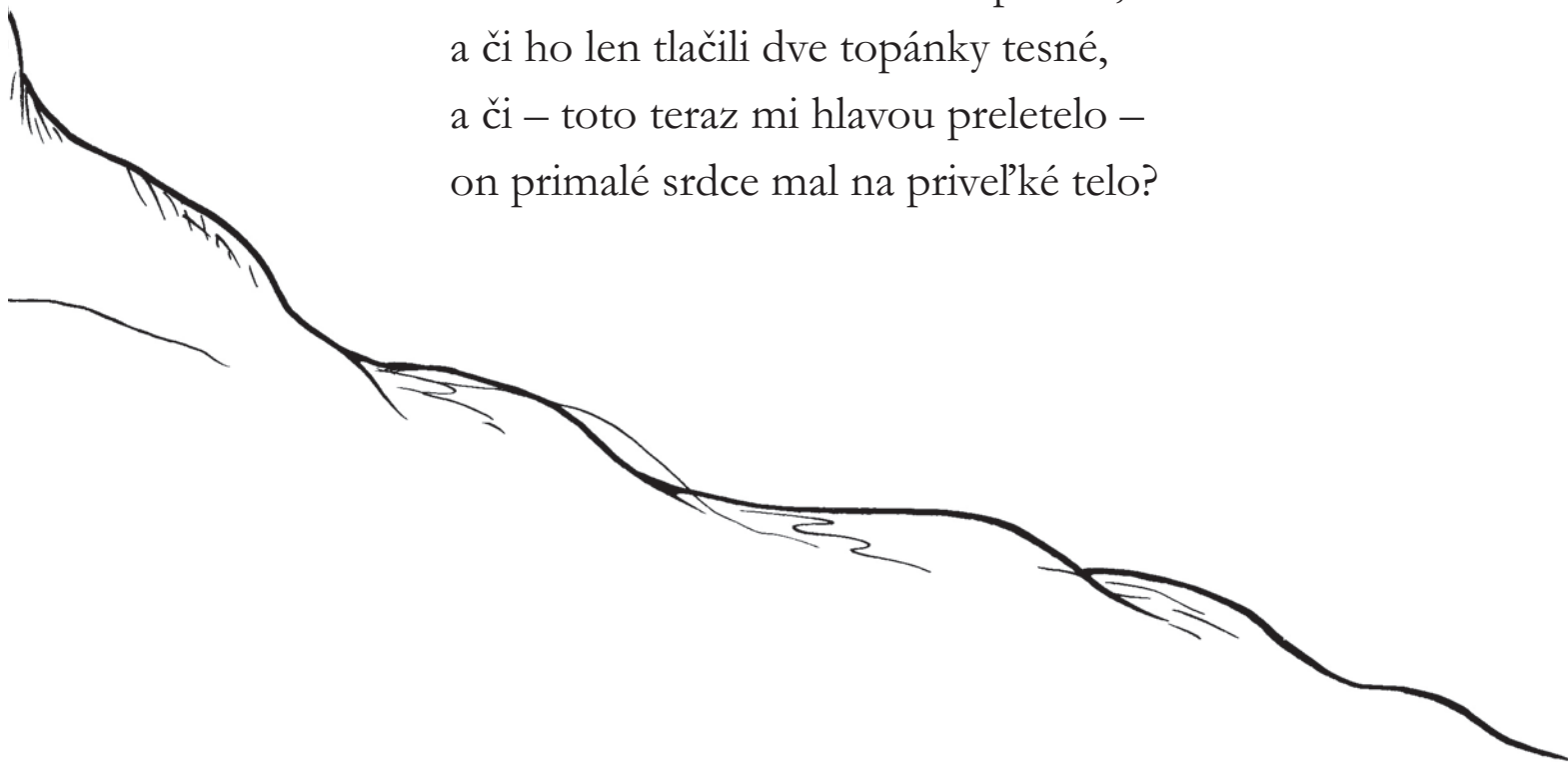

Len Grinč

vo svojom brlohu

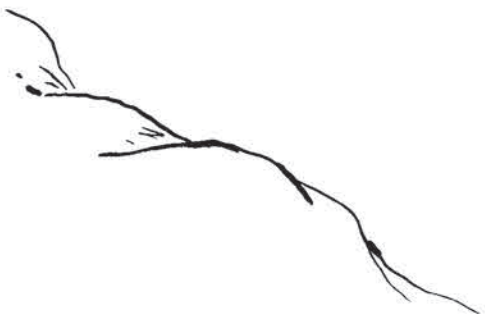
sa hneval na Vianoce.

Grinč nemal rád Vianoce. Neviem, prečo vlastne.
Či nemal rád rozprávky, čo sa končia šťastne,
či mu hlava na krku nesedela presne,
a či ho len tlačili dve topánky tesné,
a či – toto teraz mi hlavou preletelo –
on primalé srdce mal na priveľké telo?

Ach,
nech už mal jeho hnev
ten dôvod či iný,
na Vianoce hľadel on z vrška do doliny,
kde svietili sviatočne všetky okná v *Humne*,
a hneval sa, – hoci to bolo nerozumné, –
keď videl, čo každý *Hu* práve vtedy robil.
(Práve každý imelom svoj príbytok zdobil.)

„Aj pančuchy vešajú v tých príbytkoch mnohí!“
uškŕňal sa. „Budú im teraz mrznúť nohy.“
A potom Grinč zakričal: „Ej, bistú, veď ja vám
tie Vianoce prekazím, krk vám na to dávam!“

Len počkajte
dozajtra... !“

VESELÉ VIANOCE

... V *Humne* všetky deti
vstali ráno, každé hneď k svojim hračkám letí.
V každom dome – ruch a džavot. Kto to kedy videl?
Grinč práve ten RUCH a DŽAVOT z duše nenávidel.

V *Humne* každý *Hu* bol šťastný, či veľký, či malý.

Aj sa objímali.

Z toho, že sú VIANOCE,

VEĽKÚ

RADOSŤ

MALI.

Už sa jedlá na stôl blížia. Ej, to budú hody!

Grinč len z diaľky zavonia to – div ho nerozhodí.